

Đông và Tây

Buru Điện

Trong cuộc đời của con người, tôi nghĩ không lúc nào sung sướng, hạnh phúc bằng tuổi thơ, vô tư lự, được ôm ấp nằm trong vòng tay của mẹ, ngủ ngon lành bên cạnh mẹ, lúc nào cũng được sự bảo vệ an toàn, trịu mến của mẹ, không có bầu sữa nào thơm ngon, ngọt ngào bằng bầu sữa mẹ, không có câu ca, giọng hát nào truyền cảm, thanh thoát từ chính mẹ hát ra ru cho con ngủ!

Tình Mẫu Tử lúc nào cũng thiêng liêng và thấm thiết cả.

Ngày nay, ít có gia đình nào có được bức tranh lý tưởng như vậy nữa. Họ chẳng chỉ thấy những chiếc giường con con, nhỏ nhỏ nằm gọn gàng trong những căn phòng trang trí rất mỹ thuật, đẹp mắt, nhưng vẫn cảm thấy thiếu thiếu một cái gì. Hình ảnh người mẹ âu yếm ôm con vào lòng cho bú, nó thiêng liêng, đẹp đẽ làm sao nhưng ngày nay rất ít thấy.

Có lẽ theo cái đà tiến triển của xã hội văn minh, vật chất ngày nay, những bức tranh đầy ý nghĩa như vậy không còn có mấy tồn tại được nữa?

Thế vào đây “ *Những con thú nhồi bông* “ được những người làm thương mại tung ra đầy dẫy ở thị trường để dụ dỗ trẻ em !!

Ngày nay phần đông phụ nữ đều ra ngoài làm việc, không còn ở nhà trông nom con cái, lo việc tề gia, nội trợ nữa.

Đời sống được tự do hơn, người phụ nữ có dịp tiếp xúc với bên ngoài, về vật chất cũng như về tinh thần không còn lệ thuộc vào ai nữa.

Đối với người phụ nữ Tây Phương thì sự việc xảy ra đã lâu, còn đối với phụ nữ Á Châu thì cũng chưa hẳn lâu lắm, nhưng nói cho cùng việc gì cũng có cái ưu điểm và khuyết điểm cả!

Đây là sự thay đổi mới của thời đại, thời đại văn minh, chủ nghĩa cá nhân, mà đồng tiền là vạn năng, người giàu vẫn là kẻ ăn trên, ngồi trước, làm mưa, làm gió ở thương trường cũng như ở chính trường.

Hằng ngày xem báo, nhứt là báo của các hội đoàn Việt Nam ở hải ngoại, có nhiều bài rất hay và rất là thực tế, có một bài mà tôi đọc được “*Nước Mỹ lạnh lùng*” tác giả là ông N.V.M trong LTCC nói lên được phần nào cuộc sống của người Việt ở Mỹ, đọc thấy thấm thía và làm cho tôi suy nghĩ nhiều như “ *ở Mỹ đồng tiền nó quá quan trọng, không tiền thì không nhà, không xe, không vợ đã hẳn, không bạn bè là đương nhiên*”.

Tiền quan trọng cho nên cái « *Job* » là cái gì ghê gớm, ám ảnh con người nhứt, ai cũng lo ngay ngáy cái ngày thất nghiệp.

Rồi nay lại đọc được một bài thơ, tôi không nhớ tên tác giả, chủ đề là “*Tiền*” xin ghi lại như sau:

Tiền là Tiên là Phật

Tiền là sức bật của lò xo

Tiền là thước đo lòng người

Tiền là nụ cười của tuổi trẻ

Tiền là sức khỏe của người già

Tiền là cái da danh vọng

Tiền là cái lọng che thân

Tiền là cán cân công lý

Tiền là hết ý ! ôi !

Tiền là tiền, bao nhiêu người

thảm thương cũng vì mi.

Thơ có vẻ trào phúng nhưng cũng rất thực tế, áp dụng ở xã hội hiện đại cũng đúng phần nào! việc gì cũng giải quyết một cách thực tế và mau lẹ bằng tiền nhưng đôi khi cũng rất phũ phàng?

Gia đình ngày nay khác hẳn ngày xưa, không biết hay hơn hay không, chỉ đợi thời gian trả lời cho chúng ta mà thôi!

Cha mẹ ngày nay quá bận rộn với cuộc sống nên đôi lúc hơi lơ là về việc giáo dục con trẻ như là về mặt đạo đức, lo cho chúng học thành tài, đỗ đạt, có công ăn, việc làm mà quên đi bao nhiêu điều cần thiết cho chúng sau này.

Giá trị của con người hình như được đánh giá bằng "*Tiền Tài và Danh Vọng*". Có câu mà người đời thường nói "*Một người dù học thức cao thâm cho đến đâu mà chỉ biết lo cho bản thân mình, vẫn là người vô giáo dục*"

Đám cưới hình như không còn ý nghĩa thiêng liêng, truyền thống nữa, chuyện thay vợ, đổi chồng như thường tình trong xã hội ngày nay.

Có ai nghĩ đến đám trẻ thơ vô tội, và đây cũng làm cho xã hội xảy ra bao nhiêu chuyện đáng buồn?

Một đứa trẻ vô tội mà nay ở với cha, mai ở với mẹ, ở những gia đình chấp nối mà làm sao tinh thần chúng không bị giao động, cũng có ít nhiều ảnh hưởng không mấy tốt đẹp của chúng sau này!

Ngày nay đã có những gia đình mà trong đó có con ông, con bà và con của chúng ta và sẽ tái diễn dài dài vậy chúng ta nên vui hay nên buồn đây?

Vừa rồi trong một buổi hội thảo ở Montreal, một chuyên gia về luật gia đình lưu ý và gần như báo động các hội viên về việc "*chia phần giữ trẻ*" (*garde partagé*) trong những gia đình ly dị mà ông dí dỏm gọi đó là "*syndrome du commis voyageur*". Đời sống của trẻ em như đời sống của "*kẻ bán dạo*" chúng không bao giờ ẩn cư ở một chỗ nào!

Người ta lợi dụng sự "*chia phần giữ trẻ*" để có thể đặt chúng vào một bãi mìn thật sự, câu mà ông nói như thế này "*La vie des enfants ressemble a celle d'un commis voyageur, on abuse de la garde partagé, qui peut placer un enfant dans un véritable champ de mines*"

Đây cũng là tiếng gọi của lương tri thiết tha, nhắc nhở các bậc làm cha mẹ hãy suy nghĩ cẩn kỹ trước khi hành động để tránh những hậu quả không mấy tốt đẹp cho đám trẻ mà trong tương lai chúng sẽ là rường cột của đất nước!

Đối với những người trẻ ngày nay "*lòng hiếu thảo và sự biết ơn*" hình như không còn có ý nghĩa cao đẹp và quan trọng như thời đại của chúng ta.

Ngày xưa, ông bà ta thường nói "*lòng hiếu thảo và sự biết ơn*" không phải đương nhiên mà có mà do sự giáo dục hoàn mỹ mà ra!

Sự giáo dục trẻ em cần có sự hỗ trợ cho nhau, sự đồng tình của cha lẫn mẹ thì mới gặt hái được kết quả tốt đẹp.

Sự giáo dục trẻ em đối với người Việt chúng ta lại càng khó khăn hơn, chúng ta phải tìm cách nào để dung hòa hai nền giáo dục có thể nói là đối chọi với nhau giữa đông và tây và đây cũng là vấn đề tối cần thiết của bao nhiêu người đáng quan tâm cho thế hệ mai sau.

Ở cái xã hội văn minh, tiến bộ vượt bực ngày nay còn biết bao nhiêu chuyện để bàn thảo, nhưng tôi không đủ khả năng, đủ sức để trình bày, đây chỉ là những ý kiến đơn giản, tầm thường, mộc mạc mà tôi thu thập được sau những lúc truyện trò cùng các bậc đàn anh, đàn chị, viết ra những gì tai nghe, mắt thấy mà thôi! nếu có gì sai trái xin quý vị sửa sai và bổ túc thêm cho!